

H. Hamza'nın Müslüman olması üzerine, Mekkeli müşriklerin telâş ve endişeleri had safhaya varmıştı. Çünkü parmakla gösterilen kahramanlardan biri de Müslüman olmuş, Resulullahın saflarında yer almıştı. Bu beklenmedik hâdise, müşrikleri, büsbütün çileden çıkardı.

H. Ömer bu sırada daha Müslüman olmamıştı. Bir gün, Resûlullah efendimizi, gördüğü yerde öldürmek niyetiyle evinden çıktı. Sevgili Peygamberimizi Mescid-i Haram'da namaz kılarken buldu ve namazın bitmesini isteyerek, dinlemeye başladı. Habib-i ekrem efendimiz, El-Hâkka sure-i şerifini okuyordu.

Hattaboğlu Ömer, Peygamber efendimizin okuduklarını hayranlıkla dinliyordu. Ömründe böyle güzel sözler duymamıştı. Bunu kendisi, sonradan şöyle anlatır:

“Dinlediğim bu sözlerin belâgatine, düzgünlüğüne, derli topluluğuna hayran olmuş, niçin geldiğimi unutmıştım. Bu hâdiseden sonra, kalbimde İslama karşı bir istek hâsıl oldu.”

Bu hâdisenin, H. Ömer'in Müslüman olmasında mühim tesiri olmuştur. Çünkü kalbini yumuşatmış, Müslüman olmasına zemin hazırlamıştır.

H. Hamza'nın Müslüman olmasından üç gün sonra, Ebû Cehil, müşrikleri toplayıp dedi ki:

- Ey Kureyş! Muhammed, putlarımıza dil uzattı. Bizden önce gelen atalarımızın Cehennemde azâb gördüklerini, bizim de oraya gideceğimizi söyledi! Onu öldürmekten başka çâre yoktur! Onu öldürecek kişiye, yüz kızıl deve ve sayısız altın vereceğim!

Bir anda Hattaboğlu Ömer'in kalbinden, İslama olan istek kayboldu ve yerinden fırlayarak dedi ki:

- Bu işi Hattaboğlundan başka yapacak yoktur.

- Haydi Hattaboğlu! Görelim seni! Bu işi senden başka yapabilecek kimse yoktur.

Hattaboğlu Ömer, kılıcını kuşanarak yola düştü. Giderken Nuaym bin Abdullah'a rastladı. Nuaym bin Abdullah kendisine sordu:

- Yâ Ömer, böyle şiddet ve hiddetle nereye gidiyorsun?

- Milletin arasına nifak sokan, kardeşi kardeşe düşüren bir kimseyi öldürmeye gidiyorum.

- Yâ Ömer, güç bir işe gidiyorsun. Onun Eshâbı çevresinde pervane gibi dönmektedir. Ona bir şey olmasın diye titremektedirler. Onun yanına yaklaşıp, zarar veremezsin! Bu söze çok hiddetlenen H.z. Ömer kılıcına sarıldı:

- Yoksa sen de mi onlardansın? Önce senin işini bitireyim.

Nuaym bin Abdullah cevap verdi:

- Sen benimle uğraşacağına, kardeşin Fâtıma ile enişten Saîd'in yanına git! Onlar, çoktan Müslüman oldular. Sen önce kendi yakınların ile uğraş!

- Hayır, onlar Müslüman olamazlar.

- Bana inanmazsan, git evlerine, kendilerine sor!

Bunun üzerine H.z. Ömer, kardeşini merak edip, öfkeyle hemen evlerine gitti. O sıralarda Tâhâ suresi yeni nazil olmuş, eniştesi Saîd ile kız kardeşi Fatıma bunu yazdırıp, H.z. Habbâb bin Eret adındaki sahabeyi evlerine getirmiş, okuyorlardı.

Hattaboğlu Ömer, kapıdan bunların sesini duydu. Kapıyı çok sert çaldı. Onu, kılıcı belinde kızgın görünce, yazıyı saklayıp, H.z. Habbâb'ı gizlediler. Sonra kapıyı açtılar. İçeri girince sordu:

- Ne okuyordunuz?

- Bir şey okumuyorduk.

- Hayır, okuyordunuz. İşittiğim doğru imiş. Siz de O'nun sihrine aldanmışsınız!

H.z. Saîd'i yakasından tutup, yere attı. Kardeşi, efendisini kurtarayım derken, onun yüzüne de öfkeli bir tokat indirdi. Yüzünden kan akmaya başladığını görünce, kardeşine acıdı. Fatıma'nın canı yanmış, kana boyanmış idi. Fakat îmân kuvveti, kendisini harekete getirip, Allahü teâlâyâ sığınarak dedi ki:

- Yâ Ömer! Niçin Allahtan utanmaz, âyetler ve mucizeler ile gönderdiği Peygamberine inanmazsın? İşte ben ve zevcim, Müslüman olmakla şereflendik. Başımızı kessen de bundan dönmeyiz.

Sonra Kelime-i şehâdeti okudu. Hattaboğlu Ömer, kız kardeşinin bu imanı karşısında birden yumuşadı ve yere oturdu. Yumuşak sesle dedi ki:

- Hele şu okuduğunuz kitabı çıkarın.
- Sen temizlenmedikçe, onu sana vermem.

Ömer bin Hattab gusül abdesti aldı. Ondan sonra Fatıma, âyet-i kerime yazılı sahifeyi getirdi. Ömer bin Hattab güzel okurdu. Tâhâ suresini okumaya başladı. Kur'ân-ı kerimin fesahati, belâgati, manaları ve üstünlükleri kalbini gitgide yumuşattı.

“Göklerde ve yeryüzünde ve bunların arasında ve yedi kat toprağın altındaki şeyler hep O'nundur” (Tâhâ: 6) meâlindeki âyet-i kerimeyi okuyunca, derin derin düşünceye daldı. Dedi ki:

- Yâ Fâtıma! Bu bitmez tükenmez varlıklar, hep sizin taptığınız Allahın mıdır?

- Evet, öyle ya! Şüphe mi var?

- Yâ Fatıma! Bizim binbeşyüz kadar altından, gümüşten, tunçtan, taştan oymalı, süslü heykellerimiz var. Hiçbirinin, yeryüzünde bir şeyi yok. Şaşkınlığı büsbütün artmıştı. Biraz daha okudu. “Allahü teâlâdan başka ibâdet edilecek, tapılacak hak bir ilâh, bir mabûd yoktur. En güzel isimler O'nundur” (Tâhâ: 8) meâlindeki âyet-i kerimeyi düşündü. Sonra dedi ki:

- Hakîkaten, ne kadar doğru. Habbâb bu sözü işitince, gizlendiği yerden fırladı ve tekbir getirdikten sonra müjdeyi verdi:

- Müjde yâ Ömer! Resûlullah efendimiz Allahü teâlâyâ dua ederek, “Yâ Rabbî! Bu dîni, Ebû Cehil yahut Ömer ile kuvvetlendir” buyurdu. İşte bu devlet, bu saadet sana nasib oldu. Bu âyet-i kerime ve bu duâ, Hattâboğlu Ömer'in kalbindeki düşmanlığı sildi, süpürdü. Hemen;

- Resûlullah nerede? Beni, Resûlullaha götürürmüsünüz? dedi. Zîrâ kalbi, Resûlullaha tutulmuştu.

Ömer bin Hattâb'ın Resûlullahı görmek için yola çıktığı sırada, Resul-i ekrem, Hz. Erkâm'ın evinde Esbabına nasihat veriyordu. Hattâboğlu Ömer'in geldiği, Erkâm'ın evinden görüldü. Kılıcı da yanında idi. Heybetli, kuvvetli olduğundan, Eshâb-ı kirâm, Resûlullahın etrafını sardı. Hz. Hamza dedi ki:

- Ömer'den çekinecek ne var, iyilik ile geldi ise, hoş geldi. Yoksa o kılıcını çekmeden başını uçururum. Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Yol verin, içeri gelsin!

Cebrâil aleyhisselâm, daha önce, Ömer bin Hattâb'ın îmân etmek için geldiğini ve yolda olduğunu haber vermişti. Resûlullah efendimiz, onu, tebessüm buyurarak karşıladı. Ömer bin Hattâb, Resûlullahın önünde diz çöktü. Resûlullah efendimiz, onu, kolundan tutup buyurdu ki:

- Îmâna gel, yâ Ömer! O da temiz kalb ile Kelime-i şehadetti söyledi. Eshâb-ı kirâmın, sevinçten söyledikleri tekbir sesleri göğe yükseldi. Hz. Ömer, Müslüman olduktan sonraki hâlini

şöyle anlattı:

“Müslüman olduğum zaman, Eshâb-ı kirâm, müşriklerden gizlenir ve ibâdetlerini gizli yaparlardı. Bu duruma çok üzüldüm ve Resûlullah'a sual ettim:

- Yâ Resûlallah! Biz hak üzere değil miyiz?

- Evet. Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, ister ölü ister diri olunuz, muhakkak hak üzerindesiniz.

- Yâ Resûlallah! Madem ki biz hak üzerinde, müşrikler de bâtil yoldadırlar, o hâlde ne diye dînimizi gizliyoruz? Vallahi biz, dîn-i İslâmı, küfre karşı açıklamaya daha haklı ve daha layığız. Allahü tealanın dîni, Mekke'de, hiç şüphesiz üstün gelecektir. Kavmimiz bize karşı insafli davranırlarsa ne âlâ, yok taşkınlık etmek isterlerse, kendileriyle çarpışırız.

Yâ Resûlallah! Seni hak Peygamber olarak gönderen Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, hiç çekinmeden ve korkmadan, oturup İslâmı anlatmadığım bir müşrik topluluğu kalmayacaktır. Artık ortaya çıkalım.

Kabul buyurulunca, iki saf hâlinde dışarı çıkıp, Harem-i şerîfe doğru yürüdük. Safların birinin başında Hamza, diğerinin başında da ben vardım. Sert adımlarla, toprağı un edercesine, Mescid-i harâm'a girdik. Kureyşli müşrikler, bir bana, bir Hz. Hamza'ya bakıyorlardı."

H.z. Ömer'in bu gelişi üzerine, Ebû Cehil ileri çıkıp, “Yâ Ömer! Bu ne hâldir?” deyince, Hz. Ömer hiç aldırış etmeden Kelime-i sehâdet getirdi:

- Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlüh!

Ebû Cehil ne diyeceğini şaşırды. Donup kaldı. Hz. Ömer bu müşrik güruhuna dönerek dedi ki:

- Ey Kureyş! Beni, bilen bilir! Bilmeyen bilsin ki, ben Hattaboğlu Ömer'im. Karısını dul, çocuklarını yetim bırakmak isteyen yerinden kıpırdasın! Kımıldayanı, kılıcımla doğrayıp yere sererim!

Bunun üzerine Kureyşli müşrikler, bir anda dağılıp, oradan uzaklaştılar.

Böylece, ilk defa Harem-i şerîfte açıktan namaz kılındı.